

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił W. Z. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony udowodnił 25 - letni staż sumaryczny, ale nie wykazał 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono wnioskodawcy okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) spółce akcyjnej w Ż. od 27 lutego 1981 r. do 28 lutego 1998 r., gdyż nazwy stanowisk pracy wymienione w świadectwach pracy z dnia 29 lutego 2016 r. nie odpowiadają nazwom stanowisk pracy wymienionym w zarządzeniu nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że nie rozpatrywał okresu zatrudnienia wnioskodawcy od 1 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r., gdyż na świadectwie pracy brak jest podpisu osoby wystawiającej świadectwo pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik wnioskodawcy W. Z. wniosła o jej zmianę i przyznanie wnioskodawcy, począwszy od dnia 1 marca 2016 r., prawa do emerytury. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu.

W treści odwołania wskazała, że podczas zatrudnienia w Zakładzie (...) spółce akcyjnej w Ż. wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze na następujących stanowiskach pracy:

- od 27 lutego 1981 r. do 31 stycznia 1982 r. na stanowisku izolowacza blach elektrotechnicznych, tłoczarz w metalu,
- od 1 lutego 1982 r. do 30 czerwca 1986 r. na stanowisku ustawiacz pras, operatora lakierniczego,
- od 1 lipca 1986 r. do 31 stycznia 1993 r. na stanowisku ustawiacza pras ciężkich,
- od 1 lutego 1993 r. do 28 lutego 1995 r. na stanowisku ustawiacza, zalewacza,
- od 1 marca 1995 r. do 28 lutego 1998 r. na stanowisku zalewacza,
- od 1 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. na stanowisku ustawiacza

i stanowiska te są zgodne z wykazem zawartym w zarządzeniu nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa o energetyki na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych. Podczas wykonywania prac na ww. stanowiskach wnioskodawca był narażony na działanie szkodliwych dla zdrowia czynników takich jak substancje trujące czy też hałas. Ponadto w całym okresie zatrudnienia w ww. zakładzie wnioskodawca otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych i uciążliwych dla zdrowia. W ocenie skarżącego o tym czy pracownik wykonywał obowiązki w warunkach szczególnych nie ma znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, a rodzaj powierzonych i rzeczywiście wykonywanych zadań.

Zdaniem skarżącego legitymuje się on stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 17 lat i 6 dni.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. Z. urodził się (...)

W dniu 4 marca 2016 r. W. Z. złożył wniosek o emeryturę, po którego rozpatrzeniu wydano zaskarżoną decyzję.

W. Z. wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

(wniosek k.1-4 odwrót plik I akt ZUS, decyzja k.24-24 plik I akt ZUS)

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udokumentował 25 lat ogólnego stażu pracy.

(okoliczność bezsporna)

Od dnia 5 września 1979 r. W. Z. zatrudniony jest w Zakładzie (...) spółce akcyjnej w Ż.

(okoliczność bezsporna)

W spornym okresie wnioskodawcy powierzono następujące stanowiska:

- od 1 maja 1981 r. izolowacza blach elektrotechnicznych plus tłoczarza w metalu P-9 (angaż z dnia 27 lutego 1981 r.),
- od 1 lutego 1982 r. ustawiacza pras – operatora lakierniczego,
- od 1 lipca 1986 r. ustawiacza pras ciężkich,
- od 1 lutego 1993 r. ustawiacza plus zalewacza,
- od 1 marca 1995 r. zalewacza (...),
- od 1 marca 1998 r. ustawiacza.

(angaże w dokumentacji osobowej wnioskodawcy k.27)

Ww. zakład pracy w dniu 29 lutego 2016 r. wystawił wnioskodawcy świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych na następujących stanowiskach pracy:

- od 27 lutego 1981 r. do 31 stycznia 1982 r. izolowacza blach elektrotechnicznych plus tłoczarza w metalu (stanowiska wymienione w wykazie A, dziale XIV poz. 17 pkt 1, 2, 6 oraz w wykazie A, dziale III poz.45 pkt 13 zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r.);
- od 1 lutego 1982 r. do 30 czerwca 1986 r. ustawiacza pras plus operatora lakierniczego (stanowiska wymienione w wykazie A, dziale XIV poz. 17 pkt 1, 2, 6 oraz w wykazie A, dziale III poz.45 pkt 13 zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r.);
- od 1 lipca 1986 r. do 31 stycznia 1993 r. ustawiacza pras ciężkich (stanowiska wymienione w wykazie A dziale III poz.45 pkt 13 zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r.);
- od 1 lutego 1993 r. do 28 lutego 1995 r. ustawiacza plus zalewacza (stanowiska wymienione w wykazie A dziale III poz.45 pkt 13, w wykazie A dziale III poz.44 pkt 12, wykazie A dziale III poz. 43 pkt 29 zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r.);
- od 1 marca 1995 r. do 28 lutego 1998 r. zalewacza (stanowiska wymienione w wykazie A dziale III poz.44 pkt 12 oraz w wykazie A dziale III poz.43 pkt 29 zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r.);
- od 1 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. ustawiacza (stanowiska wymienione w wykazie A dziale III poz.45 pkt 13 zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r.).

(świadczenia wykonywania prac w warunkach szczególnych k.7-12 plik I akt ZUS)

Obowiązki pracownicze wykonywane przez wnioskodawcę na stanowisku izolowacza sprowadzały się do obsługi maszyny nanoszącej lakier na blachę (wnioskodawca zakładał blachę na podajnik, który przesuwał ją w kierunku aplikatora podającego farbę, a także uzupełniał pojemnik z farbą). Dzięki naniesieniu lakieru na czystą, surową blachę (w takiej postaci dostarczano blachę z hut) powstawała na niej warstwa ochronna – izolacja. Lakierowanie odbywało się na hali produkcyjnej i nie było do tego celu wydzielonego specjalnego pomieszczenia.

Podczas wykonywania obowiązków pracowniczych na stanowisku tłoczarza zadania pracownicze wnioskodawcy sprowadzały się do obsługi prasy służącej do tłoczenia - wybijania blachy. W. Z. zajmował się ustawianiem wykrojnika zgodnie z parametrami (tj. zgodnie z danym zamówieniem), a także kontrolował proces produkcji.

Obowiązki pracownicze wykonywane przez wnioskodawcę na stanowisku ustawiacza pras ciężkich (o nacisku co najmniej 300 ton wybijającej obrys blachy do 1,20 metra) sprowadzały się do ustawiania wykrojnika oraz wprowadzania blachy do maszyny celem wykonania jej wybicia zgodnie z danym zamówieniem.

Podczas wykonywania obowiązków pracowniczych na stanowisku zalewacza zadania pracownicze wnioskodawcy sprowadzały się do ręcznego zalewania form (tzw. pakietów) ciekłym aluminium o temperaturze co najmniej 800 stopni (podgrzany w specjalnym piecu). Pracownicy zajmujący się zalewaniem form ciekłym aluminium byli wyposażeni w specjalną odzież ochronną. W ciągu 8 godzin pracy odbywało się od 7 do 8 cykli (cykl obejmował również zdjęcie formy z pakietem oraz przeniesienie go na stanowisko odcinania wlewów).

Powierzone obowiązki wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ww. zakład pracy wypłacał swoim pracownikom dodatki za pracę w warunkach szkodliwych W spornym okresie wnioskodawca był narażony na działanie szkodliwych czynników takich jak substancje toksyczne zawarte w lakierach, hałas, pył czy też wysoka temperatura.

(zeznania świadków: Z. B. min.00:25:37 – 00:39:44, Z. P. min.00:39:44 – 00:50:07, J. Z. min.00:50:07 – 01:00:18, L. Z. min. 01:00:18 – 01:24:44 oraz zeznania wnioskodawcy min.01:24:52 – 01:26:44 w zw. z min.00:04:12 – 00:22:53 protokołu rozprawy z dnia 7 grudnia 2016 r. , płyta CD k.44)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów zarówno w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach ZUS, których wiarygodności nie podważała żadna ze stron postępowania, a także na podstawie osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz zeznań świadków: Z. B., Z. P., J. Z. oraz L. Z.. Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadków, którzy jednoznacznie wskazali jakie czynności wykonywał wnioskodawca w okresie zatrudnienia. Zeznania świadków znajdują potwierdzenie w zeznaniach wnioskodawcy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Postępowanie w niniejszej sprawie sprowadziło się do rozstrzygnięcia czy okres pracy ubezpieczonego w Zakładzie (...) spółce akcyjnej w Ż. (tj. od 27 lutego 1981 r. do dnia 31 grudnia 1998 r.) był okresem pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r., poz.887 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści art.184 ust.2 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 roku, emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawo do emerytury na podstawie art.184 ww. ustawy przysługuje ubezpieczonemu, który na dzień wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnił określone w niej wymogi stażowe, a po tej dacie osiągnął wymagany wiek, niezależnie od tego czy w chwili osiągnięcia tego wieku wykonywał pracę w szczególnych warunkach, czy wykonywał inną pracę i czy pozostawał w zatrudnieniu.

Z treści przepisu art.32 ww. ustawy wynika, że możliwe jest wcześniejsze przejście na emeryturę przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie art.32 ust.4 ww. ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust.1 rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie którym osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy (w rozumieniu art.32 ust.4 ww. ustawy) należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ww. ustawę o emeryturach i rentach, a więc co do wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust.2 i ust.3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNAP 2002/10/243 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 r., II UK 31/09, Lex nr 559949).

Zgodnie z treścią §3 i 4 ww. rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W wykazie tym do pracy w szczególnych warunkach zostały zaliczone prace przy odlewaniu staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur polegające na obsłudze żeliwiaków, rozlewni i ich urządzeń pomocniczych (Dział III w hutnictwie i przemyśle metalowym punkt 22 tj. obsługa żeliwiaków, rozlewni i ich urządzeń pomocniczych), prace polegające na plastycznej przeróbce metali (Dział III w hutnictwie i przemyśle metalowym punkt 45 tj. obsługa agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi), prace przy lakierowaniu ręcznym lub natryskowym - niezhermetyzowanym (Dział XIV, punkt 17).

Wynikające z wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art.32 ust.1 ww. ustawy. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 czerwca 2010 r. (II UK 21/10, Lex Polonica nr 3026684) wyjaśnił, że „wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo-branżowy”. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z

naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym.

Ponadto także w wyroku z dnia 3 czerwca 2008 r. (I UK 381/07) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przyporządkowanie określonej pracy do określonej w wykazie branży przemysłowej ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w warunkach szczególnych, gdy uciążliwość i szkodliwość pracy dla zdrowia wynika właśnie z jej branżowej specyfiki (tak też Sąd Najwyższy w: postanowieniu z 8 maja 2012 r., II UK 25/12, Legalis; w wyroku z 19 marca 2012 r., II UK 166/11, Legalis; w postanowieniu z 14 marca 2012 r., I UK 406/11, Legalis; w wyroku z 19 maja 2011 r., III UK 174/10, Legalis).

Stanowiska na których praca jest wykonywana w szczególnych warunkach zostały sprecyzowane w wykazie A stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia resortowego nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach (Dz. Urz. WUG z 1983 roku, nr 8 poz.12), w dziale III zatytułowanym „W hutnictwie i przemyśle metalowym” pod poz.43 pkt 29 do pracy przy odlewnie metali nieżelaznych i ich stopów wymieniono stanowisko „zalewacza form”, w dziale III zatytułowanym „W hutnictwie i przemyśle metalowym” pod poz.45 pkt 13 do pracy przy przeróbce plastycznej metalu wymieniono stanowisko „operatora pras, tłoczarza”, a w dziale XIV zatytułowanym „prace różne” pod poz.17 pkt 1 do pracy przy lakierowaniu ręcznym, natryskowe niezhermetyzowanym wymieniono stanowisko „lakiernika ręcznego i natryskowego”. Wykaz ten stanowi - jako, że ma charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający ogólne pojęcia istniejące w rozporządzeniu Rady Ministrów - swego rodzaju wskazówkę, dowód, że takie a nie inne czynności były przez pracownika istotnie wykonywane w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2008 roku, I UK 192/07, Lex nr 447272).

Należy także wskazać, iż prawo do emerytury przewidziane w art.184 w związku z art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach ma charakter wyjątkowy, jest odstępstwem od ogólnej reguły dotyczącej warunków przechodzenia na emeryturę, a zatem właściwe przepisy muszą być wykładane w sposób ścisły. Niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca, prowadząca w konsekwencji do wypaczenia idei, że emerytura w wieku wcześniejszym jest wynikiem pracy w obciążających dla zdrowia warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Istotnym warunkiem przyznania świadczenia z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach jest stwierdzenie w ramach pełnego wymiaru czasu pracy oddziaływania szkodliwych warunków na organizm pracownika. R. legis instytucji przewidzianej w art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni.

Stosownie zaś do treści §2 ust.1 ww. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z 21.11.2001 r., sygn. II UKN 598?00, Lex nr 79840, wyrok Sądu Najwyższego z 24.03.2009 r. sygn. I PK 194/08, Lex nr 653420).

Nie jest natomiast dopuszczalne uwzględnianie przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika, przez co tak zatrudniony nie spełniał koniecznego warunku dla uzyskania wcześniejszych uprawnień emerytalnych, jakim było stałe wykonywanie

pracy szkodliwej w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanym stanowisku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.06.2008 r. sygn. II UK 306/07 Lex 528599).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) SA w Ż. od 1 maja 1981 r. (angaż z dnia 27 lutego 1981 r.) do 31 grudnia 1998 r. wykonywał prace które zaliczane są do prac w warunkach szczególnych. Wprawdzie na przestrzeni lat wnioskodawca zajmował różne stanowiska pracy, ale każda z tych prac tj. związana z lakierowaniem - izolowaniem blachy, jej obróbką czy też zalewaniem form ciekłym aluminium zaliczana jest do pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu, charakter obowiązków pracowniczych wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie od dnia 1 lutego 1982 r. do 31 grudnia 1998 r. (16 lat i 11 miesięcy) nie budzi wątpliwości i cały ten okres należy zaliczyć mu jako pracę wykonywaną w szczególnych warunkach.

W okresie od 1 lutego 1982 r. do 30 czerwca 1986 r., od 1 lipca 1986 r. do 31 stycznia 1993 r., od 1 lutego 1993 r. do 28 lutego 1995 r. i od 1 marca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. wykonywał prace polegające na obsłudze urządzeń do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia metali. Prace te zostały wymienione w Dziale III punkt 45 załącznika A do ww. rozporządzenia. Natomiast w okresie od 1 marca 1995 roku do 28 lutego 1998 roku pracował przy obsłudze pieca do podgrzewania i obróbki cieplnej. Prace te zostały wymienione w Dziale III punkt 44 załącznika A do ww. rozporządzenia. Podkreślić należy, że istotnym jest jakie prace realnie w toku swojego zatrudnienia wykonywał wnioskodawca oraz czy prace te są wymienione w cytowanym wyżej rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r., gdyż właśnie to rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych. Sama natomiast nazwa stanowiska (lub brak tej nazwy) nie może dyskwalifikować faktycznie wykonywanych prac w spornym okresie zatrudnienia jako prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Na marginesie należy dodać, że pracownik, który w szczególnych warunkach u jednego pracodawcy w tym samym czasie wykonywał różne zadania, nie powinien być pozbawiony uprawnienia do zaliczenia tego okresu do stażu wymaganego do uzyskania wcześniejszej emerytury (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 roku w sprawie IIII UK 103/11).

Natomiast do stażu pracy w szczególnych warunkach nie można zaliczyć wnioskodawcy pracy w okresie od 1 maja 1981 roku do 31 stycznia 1982 roku. W tym czasie wnioskodawca wykonywał prace izolowacza blach elektrotechnicznych i tłoczarza w metalu. Prace izolowacza blach elektrotechnicznych nie zostały wymienione w załączniku A do ww. rozporządzenia. Wnioskodawca nie wykonywał prac malarza farbami zawierającymi substancje toksyczne, lakiernika ręcznego i natryskowego ani nie pracował w pomieszczeniach lakierni niezhermetyzowanych w sąsiedztwie stanowisk lakierniczych. Do pracy w szczególnych warunkach zaliczone są prace wymienione w Dziale XIV punkt 17 ww. rozporządzenia polegające na lakierowaniu ręcznym lub natryskowym – niezhermetyzowanym. W ww. okresie wnioskodawca obsługiwał maszynę do lakierowania blachy. Do jego obowiązków należało ułożenie blachy na taśmie, ustawienie maszyny, wypełnienie pojemnika lakierem, natomiast nakładanie lakieru odbywało się automatycznie.

Reasumując ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury określone w art.184 ust.1 ww. ustawy –

- 1) ukończył 60 lat,
- 2) ma 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych,
- 3) wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.
- 4) udokumentował staż pracy w szczególnych warunkach ponad 15 lat.

Stosownie do treści art.100 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia. Zgodnie zaś z art.129

ust.1 świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

Wobec powyższego Sąd podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia 1 marca 2016 roku, to jest od pierwszego dnia miesiąca w którym złożono wniosek.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz W. Z. kwotę 360 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie §9 ust. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. (Dz. U. z 2015 roku , poz.1800 z późn. zm.) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 roku , poz.1668).

(S.B.)

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji
2. Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe, zobowiązując do zwrotu w razie złożenia apelacji.
3. Doręczyć pełnomocnikowi ZUS odpisy protokołów rozpraw.

5.01.2017 r.